

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji i Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 14 grudnia 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 stycznia 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 stycznia 2012 r. oddalił apelację M. B. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 listopada 2009 r., w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o nałożenie kary pieniężnej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na

potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W zakresie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., powód podnosi, że art. 355 § 2 k.c. w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 i ust. 2 Prawa energetycznego wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przy pierwszym rozpoznaniu apelacji powoda Sąd Apelacyjny uznał bowiem, że Sąd Okręgowy nie powinien w ogóle stosować tego przepisu. Przepis ten odnosi się do należytej staranności w stosunkach umownych. Z kolei Sąd Najwyższy, rozpatrując skargę kasacyjną Prezesa Urzędu od wcześniejszego wyroku Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie, stwierdził, że art. 355 § 2 k.c. nie ma zastosowania w sprawie przeciwko Prezesowi Urzędu o nałożenie kary pieniężnej z tytułu naruszeń przepisów odnoszących się do warunków wykonywania działalności koncesjonowanej w zakresie odpowiedzialności z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów Prawa energetycznego. Jednakże przepis ten uwzględnia się przy zawieraniu transakcji zakupu i sprzedaży. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 września 2011 r. nie wyjaśnił jednak, jak należy interpretować art. 355 § 2 k.c. na gruncie niniejszej sprawy i jej podobnych.

Powód podnosi również, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że istnieją rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie interpretacji art. 56 ust. 1 pkt 12 i ust. 2 Prawa energetycznego. Powód uznaje, że Sąd Apelacyjny nadal błędnie interpretuje pojęcie działań ostrożnościowo-prewencyjnych, nie uwzględniając potwierdzenia dobrej jakości każdej partii paliwa stosownym certyfikatem.

W zakresie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powód przyjmuje natomiast, że Sąd Apelacyjny w sposób ewidentny naruszył art. 382 k.p.c., bezpodstawnie pomijając istotną część materiału dowodowego w postaci orzeczeń laboratoryjnych wystawionych przez Laboratorium Badawcze Operatora Logistycznego Paliw Płynnych Sp. z o.o. na każdą partię paliwa zakupioną od PKN Orlen S.A., w tym również na partię paliwa, która była przedmiotem kontroli. Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił, z jakiego powodu nie wziął pod uwagę tej części materiału dowodowego.

Powód upatruje również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w naruszeniu art. 228 § 1 k.p.c., w ten sposób, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił z urzędu faktów powszechnie znanych, a mianowicie faktów, które łącznie stanowią podstawę do uznania PKN Orlen S.A. oraz Polskiego Operatora Paliw Płynnych Sp. z o.o. za renomowane na polskim rynku przedsiębiorstwa.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek powoda o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się w pierwszej kolejności na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego powód winien zatem określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08). Ponadto, ze względu na publiczne cele jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi

kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12).

Odnosząc powyższe wymogi do skargi kasacyjnej powoda, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ujawnia żadnej rozbieżności w orzecznictwie sądów, ani wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 355 § 2 k.c., czy art. 56 ust. 1 pkt 12 i ust. 2 Prawa energetycznego, które można byłoby kwalifikować jako poważne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W drugiej kolejności powód podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednak, że powołanie się na przesłankę przedsądu wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga od skarżącego sformułowania w uzasadnieniu wniosku odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, gdyż oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce tylko wówczas, gdy naruszenie przepisu prawa materialnego lub procesowego jest z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia, bądź gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lutego 2012 r., III SK 34/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12 i powołane tam orzecznictwo).

Zarzucane Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 382 k.p.c., poprzez pominięcie wymienionych w skardze dokumentów, nie jest takim naruszeniem, które można kwalifikować jako oczywiste w powyższym rozumieniu. Analogicznie jest z zarzutem oczywistego naruszenia art. 228 § 1 k.p.c. na okoliczność renomy wymienionych w uzasadnieniu wniosku przedsiębiorców.

Uznając, iż powód nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego zostało z kolei oparte

na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 13 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.